

ПРОЛЪТЪ

Колко свѣтло, колко чисто
е въ полето и въ леса;
свежестъ лиша всѣко листо
въ изюмрудната роса.

Лѣстовички бързокрили,
гледай, стрелката се навредъ;
бликата свежи, нови сили
всѣки клонъ и всѣки цвѣтъ.

И земята трѣпне цѣла
въ благодатна топлина
въ пазвитѣ си приютила
милиони семена.

ЕМАНУИЛЪ П. ДИМИТРОВЪ

ТРАЙКО СИМЕОНОВЪ

НИКОЛА НИКИТОВЪ

ЕМИЛЪ КОРАЛОВЪ

Ас. Калояновъ

ДА СЕ ГОРДѢЕМЪ

За българитѣ

(мнения на разни пѣтешест-
веници и учени)

България е една отъ най-
плодороднитѣ страни въ Еропа.
Всички, които познаватъ днеш-
ния българинъ, хвалятъ негови-
тѣ добродетели.

Сиприенъ Робертъ — 1852 г.

Българинътъ преди всичко е
земедѣлецъ и то прекалено тру-
долюбивъ, нѣщо което го отли-
чава.

Лежанъ — 1861 г.

Българитѣ сж най-работниятъ,
най-миролюбивиятъ, най-наравст-
вениятъ, може би, и най-инте-
лигентниятъ между всички на-
роди на полуострова.

Лероа Болио — 1876 г.

Българинътъ е миролюбивъ,
трудолюбивъ, услужливъ и умѣ-
ренъ. Той превъзхожда и гър-
цитѣ и сърбитѣ по търпение и
трудолюбие.

Литлъ Бой 1878 г.

Вънкашността на българина
изразява повече доброта и кра-
сота. Често се срещатъ лица съ
необикновена интелигентностъ.
Всички носятъ отпечатъкъ на
сериозностъ, твърдостъ и по-
стоянство.

Каницъ — 1882 г.

Роденъ е презъ 1888 година въ
с. Груинци, Кюстендилско. Завър-
шилъ е философия въ Монпелие
и Фрибургъ. Сега е професоръ въ
Държ. университетъ. Книгитѣ му
сж събрани въ 12 тома, въ кои-
то влизатъ: „Сънътъ на любовь-
та“, „Пѣсни“, „Животъ и блѣтъ“,
„Вселенна“, „Предъ дверитѣ на
любимата“, „Златна жетва“,
„Златни ниви и бойни полета“,
„Смѣхъ и присмѣхъ“ и др. Коп-
нежътъ по красивото въ живота
състалява основния тонъ въ не-
говото творчество. Ем. п. Дими-
тровъ е сърдеченъ и даровитъ
нашъ писателъ.

Роденъ е презъ 1886 година въ
гр. Шуменъ. Учителствувалъ е
дълги години въ Шуменъ и Со-
фия. Издалъ е книгитѣ: „Златно-
то момиче“, „Златни облачета“,
„Народни залъгалки“, „Нашата
гора“, „Детско утро“ — сборникъ
за детски забави, „Кой кого упла-
ши“ и „Горски теменужки“. Трай-
ко Симеоновъ е единъ отъ най-
даровититѣ и най-сърдечни дет-
ски писатели, затова е толкова
таченъ и обичанъ отъ българ-
скитѣ деца.

Роденъ е презъ 1898 г. въ гр. Се-
алиево. Следвалъ е по литерату-
ра въ София. Издалъ е книгитѣ:
„Сърдце“, „Другари“, „Късметъ“
— пиеса за деца, „За кжсче
хлѣбъ“, както и хубавитѣ рома-
низирани биографии на св. св. Ки-
рилъ и Методий, св. Климентъ,
Д-ръ П. Беронъ, Софр. Врачан-
ски и други. Билъ е редакторъ
на детското списание „Поточе“. Сега е секретаръ на съюза на
детскитѣ писатели. Разказва увле-
кателно и учи децата да бждатъ
добри. Никола Никитовъ е единъ
отъ нашитѣ талантливи детски
писатели.

Роденъ е презъ 1905 година въ
с. Славотинъ, Фердинандско. Ис-
тинското му име е Емилъ Стан-
чевъ. Заедно съ А. Разцвѣтни-
ковъ и Ц. Цвѣтановъ редактира
отличния детски вестникъ „Весела
дружина“. Билъ е редакторъ
и на други вестници. Издалъ е
книгитѣ за възрастни: „Великата
жажда“, „Човѣкътъ съ две лица“
и други, а за деца четири край-
но увлекателни романи. Съ пе-
рото на тънъкъ познавачъ на чо-
вѣшката душа, той рисува ду-
шевнитѣ преживявания на герои-
тѣ си убедително. Ем. Кораловъ
е единъ отъ любимцитѣ на децата

РАНОБУДНИЧЕ

Рано бѣлото кокиче
станало отъ зименъ сънъ,
срамежливо то наднича
изъ подъ всѣки храстъ и
трѣнъ.

И съ звънченце, то на воля,
радостно звѣни, звѣни,
известява ни, че пролѣтъ
цвѣтна иде съ топли дни.

И следъ неге вече — ето
минзухарътъ се жълтей.
Наближава изъ полето
косътъ сладко да запѣй!

В. Н. Марчевски

НѢЩО ИНТЕРЕСНО

Най-бавния влакъ

Най-бавния влакъ на свѣта е
тоя, свързващъ Буеносъ Айресъ
съ Тубурукная въ Аржентина.
Разстоянието между тия два
града възлиза на 64 км., а пѣт-
ническиятъ влакъ го изминава
за 8 часа, съ една скоростъ отъ
8 км. въ часъ.

Свиленградъ

Стариятъ градъ Мустафа паша,
основанъ следъ 1600 год., е но-
силъ името на основателя си.
Много по-късно, въ 1875 год.
народниятъ поетъ, Иванъ Вазовъ,
вземайки поводъ отъ главния
поимѣкъ на населението, го на-
рекълъ Свиленградъ.

Преди да се основѣ града, на
мѣстото му е билъ построенъ
мостъ на Марица, около който сж
се заселили отъ начало цигани.

Първата подводница

Въ 1776 година моряка Буш-
нелъ употребилъ първата под-
водна лодка срещу единъ воен-
енъ корабъ около Нью-Йоркъ.
Тая първа подводница не дала
добри резултати, но не отчаяла
последователитѣ ѝ. И почнало
още отъ тогава усъвършенству-
ването на подводницитѣ.

ЧУДНОТО ЯЙЦЕ

ВЕЛИКДЕНСКИ РАЗКАЗЪ ОТЪ СЛАВЕ ЕЗЕРОВЪ

МИРЧО бѣ голѣмо момче
Чакъ до колана на татко
си стигаше. Но, не слушаше. Все
обещавахе че ще слуша, а на
другия день — не слушаше.

Молѣше се майка му. Караше
се татко му — а той — все не
слуша. Такъвъ си бѣше Мирчо —
ядосваше и татко си и майка си.
Лошо момче го наричаше баба
му и не му носѣше бомбони.

Ето го и днесъ, все гледа нѣ-
какъ да пипне червенитѣ яйца.
Да ги търкулне. Да чули едно
две или да извърне цѣлата па-
ница.

Ядосваше се Мирчо много, за-
щото неможа да види кога дой-
де това хитро зайче и нарисува
тѣхнитѣ яйца. Не го видѣ той
ни кога е дошло ни кога е отишло.

Но яйцата бѣха тука. На по-
лицата. Смѣятъ му се: жълти
червени, сини — ширени и съ
картинки.

И нали си е пакостникъ нашъ
Мирчо, не се стѣрпяваше да се-
ди на едно мѣсто. Тѣкмо изля-
зе майка му да занесе кукури-
цитѣ на фурната и той грабна
високия столъ и право при яйцата.
Постоя така една минута две.
Гледаше ги съ смѣхъ и готовъ
да дигне цѣлата чиния. Но оно-
ва дето бѣ най-отгоре му се ви-
дѣ най-хубаво. На него имаше
нарисувано едно пиленце.

— Него ше взема — рече си
Мирчо и посегна съ ржчикката си.

И ха да вземе яйцето, когато
стана зачуденъ — яйцето мръдна
почна да ходи. Гледа Мирчо
яйцето и не вѣрва. Има си кра-
ченца, ржчички, глава и ходи.

Хопъ-хопъ дойде при него и
му проговори:

— Мирчо, защо искаше да ме
вземешъ? Не знаешъ ли, че пре-
ди Великденъ не се ядатъ чер-
вени яйца.

— Ти да, ти искаше да ме
вземешъ и да ме изядешъ. И
сега азъ ще ти се разсърдя, ще
викна всички шарени яйца да си
ходиме въ друга кжца при по-
умни и послушни деца.

— Моля ти се, червено яйце,
остани. Защо ми се сърдишъ азъ
не искахъ да те изямъ. Азъ са-
мо искахъ да те погледамъ отъ
близо.

— О, ти много лъжешъ, Мир-
чо, затова азъ ще те затворя
въ черупката си. Да стоишъ
тамъ на тъмно до като искашъ
прошка? — каза сърдито шаре-
ното яйце и трѣгна къмъ Мирчо.

Мирчо затрепера цѣлъ отъ
страхъ. Помисли си колко е ло-
шо да бжде затворенъ въ едно
такова малко яйце и затова съ
сълзи се молѣше на червеното
яйце.

— Истина бѣше искахъ да те
изямъ. Но сега разбрахъ, че то-
ва не е добре. Прости ми, яй-
чице червено и моля те не каз-
вай на мама и татко, защото за
Великденъ нищо нѣма да ми ку-
пятъ.

— Добре, ако си уменъ днесъ
— утре е Великденъ, ще полу-
чишъ много подарѣци и яйца.
Мирчо обеща. И наистина бѣ
уменъ.

На утрото, когато камбанитѣ
биеха Христосъ Възкресе, Мир-
чо скочи. При него имаше две
шарени яйца много играчки и
козунакъ. А майка му и татко
му бѣха весели, защото Мирчо
вече не бѣше пакостникъ...